

ELSŐ RÉSZ

Valahol Barstow-nál jártunk a sivatag szélén, amikor a drogok kezdtek átvenni az irányítást. Emlékszem, mondtam valami olyasmit, hogy: – Mintha egy kicsit szédülnék, lehet, jobb lenne, ha te vezetnél...

Aztán hirtelen szörnyű zaj hallatszott, és az ég megtelt lényekkel, amik leginkább hatalmas denevérekre hasonlítottak, és ott csapdostak, sivítottak, repkedtek a kocsí körül, ami leengedett tetővel, százhatvan kilométer per órás sebességgel tartott Las Vegas felé. Egy hang azt kiáltotta: – Jézus Isten! Mik ezek a rohadt állatok itt?

Aztán újra csend lett. Az ügyvédemről már lekerült az ing, és épp sörrel locsolta a mellkasát, a barnulást elősegítendő.

– Mit ordibálsz itt? – morogta, miközben csukott szemmel a napot bámulta fejére simuló spanyol napszemüvegében.

– Mindegy – mondtam. – Most te vezetsz.

Ráléptem a fékre, és a Nagy Vörös Cápával megcéloztam az autópálya szélét. Nincs értelme szólnom neki a denevérekről – gondoltam. Szerencsétlen marhája úgymint hamarosan meglátja őket.

Már majdnem dél volt, és még több mint százhatvan kilométer volt hátra. Még hozzá százhatvan kemény kilométer. Mert tudtam, nemsokára mindketten teljesen be leszünk csavarodva. De vissza már nem fordulhattunk, és pihenni sem volt időnk. Végig kellett nyomnunk. Már elkezdődött a sajtóakkreditáció a legendás Mint 400-as versenyre, és

négyre oda kellett érniük, hogy elfoglalhassuk hangszigetelt lakosztályunkat. Egy jó nevű New York-i sportmagazin intézte a foglalást, és ők foglalták le nekünk a hatalmas piros Chevy kabriót is, amit most vettünk ki a Sunset Stripen... mindemellett pedig profi újságíró voltam, úgyhogy kötelességem volt *megírni a sztorit*, ha török, ha szakad.

A sportszerkesztőktől kaptam továbbá háromszáz dollárt készpénzben, aminek nagy része már el is ment rendkívül veszélyes drogokra. A kocsni csomagtartója úgy nézett ki, mint egy mozgó rendőrségi narkó-labor. Volt két zacskó fűvünk, hetvenöt meszkalin-pirulánk, öt lap, nyomott mintás, nagyon erős bélyegünk, egy sószórónk félig tele kokainnal, valamint serkentők, nyugtatók, sikoltatók és nevettezők egész arzenálja... emellett egy liter tequila, egy liter rum, egy karton Budweiser és két tucat amil-nitrit.

Mindezt előző éjjel hajtottuk fel. Mint az örültek, keresztül-kasul száguldoztunk Los Angelesen Topangától Wattsig, és magunkhoz vettünk mindent, amit csak találtunk. Na, nem mintha ez mind *szükséges* lett volna az útra, de ha az ember egyszer belekezd egy komoly drogyűjtemény beszerzésébe, a tendencia az, hogy a végletekig elmegy.

Csak egyetlen dolog aggasztott, az pedig az éter volt. A világon nincs tehetetlenebb, felelőtlenebb és széteszűszottabb annál az embernél, aki alámerül az éter mámorában. És tudtam, hogy hamarosan elővesszük azt a szemét cuccot. Valószínűleg már a következő benzinkútnál. Szinte már minden mást leteszteltünk, és igen, eljött az ideje egy jó mély szipantásnak az éterből. Hogy aztán a következő százhatvan kilométert csorgó nyállal, szörnyű, béna kábulatban tegyük meg. Csak egyféleképpen tudja az ember megőrizni éberségét éter hatása alatt, mégpedig úgy, ha felnyom egy csomó amil-nitritet. Na nem egyszerre, hanem szépen egyenletesen adagolva, épp mindig csak annyit, hogy tudjon koncentrálni a vezetésre, amint százötvennel halad át Barstow-n.

– Na, ezt nevezem, így kell utazni – mondta az ügyvédem. Előredőlt, hogy felhangosítsa a rádiót, dúdolta, amit a ritmusszekció játszott, a szöveget meg inkább nyögte, mint énekelte: – *Egy slukkal több a kellenél, édes Istenem... egy slukkal több a kellenél!*

Egy slukkal? Te szegény hülye! Várj csak, amíg meglátod azokat a kurva a denevéreket. Alig hallottam a rádiót... az ülésen félig lecsúszva egy magnóval küzdöttem, amiből full hangerővel ordított a „Sympathy For The Devil”. Ez volt az egyetlen kazettánk, úgyhogy ezt játszottuk le újra és újra, mintegy a rádió tébolyító ellentételezéseként. Na meg azért, hogy tartani tudjuk a tempót az úton. Egyenletes sebesség mellett a fogyasztás is jó, és valamilyen oknál fogva akkor ez fontos szempontnak tűnt. Bizony. Egy ilyen úton az embernek *muszáj* odafigyelnie a fogyasztásra. És jobb, ha elkerüli a gyors gázfröccsöket – felszökik tőlük a vér a kisagyba.

Az ügyvédem sokkal előbb látta meg a stoppost, mint én.

– Vegyük fel ezt a fiút – mondta, és mielőtt még ellenkezhettem volna, már meg is állt, szegény oklahomai srác meg szélesen vigyorogva futott oda a kocsinhoz:

– Az anyját! Még életemben nem ültem kabrióban!

– Csakugyan? – mondtam. – Akkor, gondolom, tőled mehetünk, nem?

A gyerek lelkesen bólogatott, ahogy eldübörögtünk onnan.

– Mi a barátaid vagyunk – mondta az ügyvédem. – Mi nem olyanok vagyunk, mint a többiek.

Jézusom – gondoltam, ennek már most elment az esze.

– Inkább ne beszélj – szóltam rá. – Vagy rád eresztem a piócákat.

Elvigyorodott, láthatólag értette, amit mondtam. Szerencsére a rádió, a magnó meg a szél miatt a kocsiban olyan

1 Eredetileg: One toke over the line, Sweet Jesus... One toke over the line...

szörnyű zaj volt, hogy a gyerek a hátsó ülésen egy szavunkat sem hallhatta. Vagy mégis?

Vajon mennyi ideig tudunk még uralkodni magunkon? Ezen tűnődtem. Mennyi idő múlva fog valamelyikünk elkezdni összefüggéstelenül hadoválni ennek a gyereknek? És vajon mit fog akkor gondolni? Ugyanebben a magányos sivatagban volt a Manson család utolsó ismert lakhelye. Vajon összerakja ezt majd a fejében, amikor az ügyvédem elkezd üvöltözni, hogy óriás denevérek és manta-ráják csapkodnak a kocsik körül? Ha igen – hát, akkor le kell vágnunk a fejét, és el kell temetnünk őt valahol. Mert az egyértelmű, hogy el nem engedhetjük. Különben azonnal feljelent minket valami isten háta mögötti náci rendőrőrson, és levadásznak, mint a kutyákat.

Jézusom! Ezt vajon kimondtam hangosan? Vagy csak gondoltam? Beszéltem? Hallották, amit mondtam? Rápillantottam az ügyvédemre, de ő rezzenéstelenül nézte az utat, és vezette a Nagy Vörös Cápát, úgy 175-tel. A hátsó ülésről nem jött hang.

Lehet, hogy egy kicsit csevegtem kéne ezzel a fiúval – gondoltam. Talán ha *elmagyarázom* neki a dolgokat, megőrzi a nyugalomát.

Így is van. Hátrafordultam, megeresztettem egy nagy, széles mosolyt... és közben megcsodáltam a koponyája formáját.

– Van valami, amit szeretném, ha tudnál – mondtam neki.

Úgy nézett rám, hogy még csak nem is pislogott. Lehet, hogy közben csikorgatta a fogát?

– *Hallasz engem?* – üvöltöttem.

Bólintott.

– Akkor jó – mondtam –, mert szeretném, ha tudnád, hogy Las Vegasba tartunk, hogy megtaláljuk az Amerikai Álmodot.

Mosolyogtam. – Ezért béreltük ezt a kocsit. Ezt csak így lehet megszerezni. Ezt fel tudod fogni?

Megint bólintott, de a tekintete feszült volt.

– Szeretném, ha minden háttér-információval rendelkeznel – mondtam. – Mert ez egy igen baljóslatú küldetés, amely rendkívüli veszélyeket tartogathat... A francba, a söről teljesen megfeledkeztem; kérsz egyet?

Megrázta a fejét.

– És egy kis étert? – kérdeztem.

– Hogy?

– Mindegy. Térjünk a lényegre. Úgy huszonnégy órával ezelőtt a Beverly Hills Hotelban üldögéltünk, a Polo Loungeban. Természetesen a kerthelyiségben. Szóval üldögéltünk a pálmafák alatt, amikor odajön hozzám egy törpe egyenruhában, kezében egy rózsaszín telefontal, és azt mondja: „Nyilván erre a hívásra várt, uram.”

Elvettem magam, kibontottam egy sört, ami szétspriccelt, és betérítette a hátsó ülést, de közben folytattam. – És képzeld el, igaza volt! Tényleg *vártam* azt a hívást, de azt nem tudtam, hogy ki fog hívni. Tudsz követni?

A fiú arcára maszkként fagyott rá a félelem és a zavartottság.

Tovább hablatyoltam: – Szeretném, ha tudnád, hogy ez az ember itt a volánnál az *ügyvédem!* Nem egy félnótás, akit a Stripen szedtem össze. *Nézd* csak meg! Nem úgy néz ki, mint te vagy én, ugye? Ez azért van, mert külföldi. Azt hiszem, szamoai. De végül is mindegy, nem? Neked vannak előítéleteid?

– Isten ments, dehogy!

– Ja, én is így gondoltam – mondtam. – Mert a származása ellenére ez az ember számomra nagyon értékes.

Ránéztem az ügyvédemre, de máshol járt az esze. Belevágtam egyet ököllel a vezetőülés hátuljába.

– A rohadt életbe, *ez fontos!* Ez egy *igaz történet!*

A kocsik ide-oda kanyargott, vele együtt a gyomrunk, aztán újra egyenesbe ért.

– Ne baszogasd a nyakamat! – üvöltötte az ügyvédem. A gyerek ott hátul úgy nézett ki, mint aki legszívesebben inkább megkockáztatná, és kiugrana az autóból.

Egyre kellemetlenebb rezgéseket adtunk ki magunkból. De miért? Zavarodott voltam és frusztrált. Senki nem tudott a másikkal kommunikálni ebben az autóban? Tényleg *buta állatok* szintjére süllyedtünk volna?

Mert a történetem *igenis* igaz volt. Ebben biztos voltam. És úgy éreztem, rendkívül fontos, hogy utazásunk *jelentése* abszolút világos legyen. Tényleg ott ültünk a Polo Lounge-ban – hosszú órákon át –, és meszkált ittunk meg Singapore Sling koktélokot, amiket sörrel kísértünk le. És amikor jött a hívás, készen álltam.

Törpeagy óvatosan közelítette meg az asztalunkat, úgy rémlik, és amikor átnyújtotta a rózsaszín telefont, nem szólta bele, csak hallgattam. Aztán letettem, és odafordultam az ügyvédemhez. – A központ volt – mondtam. – Azonnal indulnom kell Las Vegasba, ahol találkoznom kell egy Lacerda nevű portugál fotóssal. A többit majd ő mondja el. Csak el kell foglalnom a lakosztályomat, és ő majd megkeres.

Az ügyvédem egy darabig nem szólt semmit, majd hirtelen mozgolódni kezdett a székében. – Isten és *pokol!* – kiáltotta. – Azt hiszem, látom, mi az *ábra*. Ez elég rázós ügynek tűnik.

Khakiszínű trikóját betúrta fehér műselyem trapéznaprágjába, és rendelt egy újabb kört. – Rengeteg jogi tanácsra lesz szükséged – mondta. – És az első tanácsom az, hogy bérelj ki egy nagyon gyors, nyitott kocsit, és húzz el L. A.-ból minimum negyvennyolc órára.

Aztán szomorúan megrázta a fejét. – Így persze lőttek a hétvégémnek, mert értelemszerűen nekem is veled kell mennem. Ja, és fel kell szerelkeznünk.

– Miért is ne? – válaszoltam. – Ha ezt egyáltalán érdemes megcsinálni, akkor már csináljuk meg jól. Szükségünk lesz

megfelelő felszerelésre és egy csomó készpénzre; ha másért nem, hogy legyen drogokra és egy szuperérzékeny magnóra, hogy megörökíthessük, amit kell.

– Mi a sztori amúgy? – kérdezte.

– A Mint 400-as – válaszoltam. – A motorosok és homokjárók számára rendezett legnagyobb off-road verseny a szervezett sport történetében. Egy fantasztikus látványosság valami Del Webb nevű dagadt disznó tiszteletére, aki a Las Vegas belvárosában lévő Mint Hotel nevű luxusszálló tulajdonosa. Legalábbis a sajtóanyagban ez áll, amit most olvastam fel nekem a New York-i emberem.

– Hát, akkor mint az ügyvédem azt tanácsolom, hogy vegyél egy motort. Különböznél, hogy tudnál pontosan beszámolni az eseményekről?

– Különböznél sehogy. Hol jutunk itt hozzá egy Vincent Black Shadow-hoz?

– Az mi?

– Egy örületes gép – feleltem. – Az új modell harmincháromezer köbcentis, és négyezres fordulathoz kétszáz nekivált ló rúgja szét a karámat; a váz magnézium, az ülést pedig habkönnyű anyagból faragták, úgyhogy az egész motor csak száz kilót nyom.

– Igen, úgy tűnik az megfelelő lesz egy ilyen bevetésre – mondta.

– Az biztos – erősítettem meg. – A kis dög kanyarban nem valami nagy szám, de egyenesben csúnyán odatesz. Egy F-111-est simán legyorsul a kifutón felszállásig.

– Felszállásig? – kérdezett vissza. – Bírni fogjuk azt a rengeteg nyomatékot?

– Abszolút – válaszoltam. – Fel is hívom New Yorkot még pénzéért.

2. Háromszáz dollár megkaparintása egy Beverly Hills-i disznónőtől

A New York-i irodában nem hallottak a Vincent Black Shadow-ról. Átírányítottak a Los Angeles-i irodába – ami egészen pontosan Beverly Hills-ben van, néhány utcára a Polo Lounge-tól –, de amikor odaértem, a nő nem volt hajlandó háromszáz dollárnál több készpénzt adni. Fogalma sem volt róla, hogy ki vagyok, közölte, és addigra már dőlt rólam az izzadság. Az én vérem túl sűrű Kaliforniához: soha nem voltam képes rendesen megértetni magam ezen az éghajlaton. Mégis hogyan? Miközben szakad rólam az izzadság, vörösek a szemeim, és remegnek a kezeim?

Úgyhogy fogtam a háromszáz dollárt, és leléptem. Az ügyvédem egy bárban várt a sarkon. – Hát, ez nem lesz elég – mondta –, hacsak nincs ott korlátlan hitelünk.

Biztosítottam felőle, hogy lesz. – Ti, szamoaiak mind ugyanolyanok vagytok – mondtam neki. – Nem hisztek a fehér ember kultúrájának alapvető tisztességében. De most tényleg, egy órával ezelőtt még abban a nyomorult bárban ültünk totál leégyve, a hétvége teljesen kilátástalannak tűnt, mire egy vadidegen ember felhív New Yorkból, és közli velem, hogy menjek el Las Vegasba, pénz nem számít, majd egy másik vadidegen ember teljesen ok nélkül ad nekem háromszáz kemény dollárt. Én mondom neked, ember, ez maga az Amerikai Álom! Hülyék lennénk, ha nem ülnénk fel erre a furcsa torpedóra, és nem repülnénk el vele a végállomásig.

– Ahogy mondd – felelte. – *Muszáj* megtennünk.
– Rendben – mondtam. – Akkor először kell az autó. Aztán jöhet a kokain. Aztán a magnó, jó kis zene és egy pár Acapulco ing. Egy ilyen útra, meglátásom szerint, csakis úgy készülhettünk fel, ha emberszabású páváknak öltözünk, aztán megőrülünk, áttépünk a sivatagon, és *megírjuk a sztorit*. Soha ne feledkezzünk meg a legfőbb kötelezettségéről.

De *mi* lenne maga a sztori? Ezt senki nem közölte. Így nekünk kell majd előállni vele. Szabad Szellem. Az Amerikai Álom. Mint egy drogoktól bekattant Horatio Alger¹ Las Vegasban. Megírni a *mostot*: szintiszta Gonzo-újságírás.

Volt az egésznek egy szocio-pszichikai tényezője is. Egyszer-egyszer, amikor az ember élete bebonyolódik, és a vérszívók már nem hagyják élni, az egyetlen gyógymód az, ha feltankolunk förtelmes drogokból, és mint az állatok, Hollywoodból elhúzzunk Las Vegasba. Hogy – ha úgy tetszik – *relaxáljunk* egyet a sivatag méhében. Csak nyissuk le a tetőt, csavarozzuk le, kenjük be az arcunkat fehér napozókrémmel, tekerjük fel tökig a hangerőt, és készítsünk be legalább fél liter étert.

A drogokat nem volt nehéz beszerezni, de magnóhoz és kocsinhoz jutni péntek este fél hétkor Hollywoodban már sokkal problematikusabbnak bizonyult. Nekem ugyan volt kocsim, de az túl kicsi és lassú lett volna a sivataghoz. Elementünk egy polinéz bárba, ahol az ügyvédemnek tizenhét telefonhívás után sikerült találni egy nyitott tetős kocsit a szükséges lóerővel, a megfelelő színben.

– Foglalják le – mondta a telefonba. – Fél óra múlva ott vagyunk, és nyélbe ütjük az üzletet. Aztán némi szünet után

¹ Horatio Alger, Jr. (1832–1899): Amerikai író, aki műveit leginkább szegénysorban élő fiúkról írta, majd egy kaliforniai utazást követően durvább hangvételű könyveket kezdett írni, és gyakori témája lett az erőszak és a gyilkosság.

ordibálni kezdett: – Hogy micsoda? Az úr természetesen rendelkezik megfelelő hitelkártyával! Tudja maga, ki a faszszal beszél?

– Úgy is van, ne hagyj, hogy ez a sok marha teletömje a fejed a baromságaival – mondtam neki, ahogy lecsapta a kagylót. – Na és akkor most keressünk egy szaküzletet, ami a legjobb hangcuccokat árulja. De nem ilyen kis szarságokat. Egy új belga, hangvezérelt puskamikrofonnal felszerelt Heliowattsra lesz szükségünk, amivel felvehetjük a mellettünk elhaladó autókából a beszélgetéseket.

Intéztünk még egypár telefonhívást, mire végre megtaláltuk a berendezést egy tőlünk kábé nyolc kilométerre lévő boltban. Már bezártak, de az eladó azt mondta, megvár, ha sietünk. De útközben a Sunset Boulevardon egy Stingray halálra gázolt egy gyalogost, így elkéstünk. Mire odaértünk, bezárták a boltot. Voltak még bent emberek, de egyáltalán nem mutattak hajlandóságot arra, hogy odajöjjenek az ajtóhoz, mindaddig, amíg egy párszor meg nem rugdostuk, hogy szándékunkat teljesen nyilvánvalóvá tegyük.

Végre aztán két eladó egy-egy feszítővassal felszerelve odajött az ajtóhoz, és egy keskeny résen át sikerült lebonyolítanunk velük az üzletet. Aztán kinyitották az ajtót, de csak annyira, hogy a berendezés épp kiférjen rajta, majd bevágták, és újra bezárták. – Na és most fogjátok azt a szart, és húzzatok innen – kiáltotta egyikük a résen át.

Az ügyvédem megrázta feléjük az öklét. – Még visszajövünk – üvöltötte –, és bebaszok ide egy bombát nektek. Itt van a nevetek a számlán. Kiderítem a címeteket, és felgyújtom a házatokat!

– Na ezen majd szépen elgondolkodhatnak – morogta, ahogy elindultunk. – Az a csávó egy paranoiás elmebeteg. Könnyű őket kiszúrni.

Aztán az autókölcsönzőnél is gondunk akadt. Miután aláírtuk a papírokat, és beszálltam az autóba, majdnem el-

vesztettem felette az uralmat, amint tolattam ki vele a benzinkúthoz. Az autókölcsönzős faszit jól láthatóan megrázta a jelenet.

– Azért... ööö... fiúk, ugye vigyázni fogtok arra az autóra?

– Ó, hogyan.

– Szentséges ég! Úgy hajtottál át azon a félméteres padkán, hogy le se lassítottál! Hetvennel rükvercben?! És majdnem nekimentél a kútnak!

– Semmi nem történt. Mindig így ellenőrzöm a sebváltót. És a hátsó tengelyt. Hogy bírják-e a gyűrődést.

Időközben az ügyvédem szorgosan pakolta át a Pintóból a kabrió csomagtartójába a rumot és a jeget. A kölcsönzős faszi rémülten nézte, hogy mit csinál.

– Mondjátok, fiúk, ugye nem *isztok*?

– Én nem – válaszoltam.

– Csak tankold meg ezt a rohadt autót – förmedt rá az ügyvédem. – Kurvára sietünk. Las Vegasba megyünk egy sivatagi versenyre.

– Micsoda?

– Nyugi – mondtam. – Felelősségteljes emberek vagyunk.

Megvártam, míg visszacsavarja a tanksapkát, aztán betettem egyesbe, és kigurultunk az útra.

– Ez is túl sokat aggódik – mondta az ügyvédem. – Biztos csúnyán be van speedezve.

– Ja. Adnod kellett volna neki egy pár pirosat.

– A piros egy ilyen disznón nem segít – mondta. – Ott rohadjon meg. Rengeteg elintéznivalónk van még indulás előtt.

– Szeretnék beszerezni egy papi palástot – mondtam. – Szerintem az még jól jöhet Las Vegasban.

De nem volt nyitva ruhakölcsönző, egy templomba meg mégsem akartunk betörni. – Felesleges volna – mondta az ügyvédem. – Ne feledkezzünk meg arról, hogy egy csomó rohadék katolikus rendőr van az utakon. El tudod képzelni,

mit csinálnának velünk azok a szemétládák, ha lekapnának minket tők szétütve, mata részegen, lopott papi ruhába öltözve? Jézusom! Kasztrálnának minket, az biztos.

– Igazad van – mondtam. – És az ég szerelmére, ne szívód azt a pipát, amíg a lámpánál állunk. Ne felejtse el, hogy nincs fölöttünk tető.

Bólintott. – Be kell szereznünk egy nagy vízpipát. Bete-szem ide az ülés alá, és akkor senki nem látja. És ha mégis meglátnak, azt fogják gondolni, hogy oxigént szívunk.

Az éjszaka hátralévő részét a szükséges kellékek beszerzésével és pakolással töltöttük. Aztán megettük a meszkalint, és megfürödtünk az óceánban. Hajnaltájt megreggeliztünk egy malibui kávézóban, aztán nagyon óvatosan áthaladtunk a városon, majd felhajtottunk a szmog lepte pasadenai autópályára, és keletnek vettük az irányt.

3. Furcsa gyógyszer a sivatagban... Bizalmi válság

Még mindig kísértett a stopposunk megjegyzése, mi-szerint „életében nem ült kabrióban”. Itt van ez a szegény idióta egy olyan világban, ahol percenként húznak el mellette a kabriók, és még soha életében nem *ült* egyben sem. Ettől úgy éreztem magam, mint King Farouk.¹ Egy pillanatra elfogott a kísértés, hogy megmondjam az ügyvédemnek, térjünk be a legközelebbi reptérre, és egy egyszerű, magánjogi megállapodással intézze el, hogy csak úgy *odaadhassuk* az autót ennek a szerencsétlen baromnak. Csak azt mondjuk neki, hogy: „Tessék, ezt írd alá, és tiéd a kocsi.” Aztán odaadjuk a kulcsot, mi meg a kreditkártyával felpattanunk egy gépre, és elrepülünk, mondjuk, Miami-ba, ahol bérelünk egy másik óriási piros kabrió, aztán szétütve lezúzunk vele a végállomásig Key Westbe... ahol elcseréljük az autót egy hajóra. És haladunk tovább.

De ez az örült ötlet végül hamar kiment a fejemből. Nem volt értelme ezt az ártalmatlan kölköt börtönbe csukatni, meg aztán *terveim* voltak ezzel az autóval. Már alig vártam, hogy villoghassak benne Las Vegas-szerte. Vagy hogy egy jó kis gyorsulási versenyt rendezzünk vele a Stripen: megállunk a nagy jelzőlámpánál a Flamingo előtt, és átordítunk a többi autósoknak:

¹ King Farouk (1920–1965): Egyiptom királya 1936-tól 1952-ig.